

Budai útmutató

Egyszer szeretném már leleplezni a szerelmeseket, akik struccmadár módjára eldugják a fejüket és nyugodtan sétálnak emberek között mély, hevülékeny sóhajjal, vagy titokzatos utcácskákon karonfogódzva: mintha senki sem látná őket, az emberek mind vakok volnának s nem vennék észre százlépésnyiről a budai korzón, hogy amott fönt, a kioszk mellett, szerelmes pár közeleg...

{ 153 }

Ártatlanul álldogál az autótaxi valamely mellékutcácskában és a sofőr odaadással olvassa az utcai hírlapot. Hirtelen szoknyasuhogás hallatszik, mint az erdőn az őz ijedt futása, fölindult hölgy fordul a mellékutcába és már el is foglalta helyét a zárt kocsiban, ahol eddig türelmetlenül szívta cigarettáját a fiatal úr. Majd a Múzeum körúti villamosmegállónál, ahol sokféle ágazik a vonal, Kelenföld, Buda, az Üllői út, a Népliget és más tájak felé, lehetőleg feltűnően álldogál új nyakkendőjében és kesztyűjében a gavallér, míg egy villamoskocsi ablakából egy tarka kis kalap föltűnik és a gavallér rohamléptekkel foglalja el helyét a tramway-n. A Belvárosban és az Andrássy úton az autóbusz tesz hasonló szolgálatot. És a sikló környékén hányan sétálnak, mintha életük megmen-

tőjét várnák alantól! A kőbányai állomás sem rossz dolog, ahonnan Pestről, utazóruhában érkezik meg a dáma.

Most menjünk sorban a helyeken fővárosunkban, ahol a szerelmesek kedvtelve találkozni szoktak. (Ha egynémely helyet elfelejtetek, ne írja az olvasó találmányom rovására, hanem előrehaladott koromat tegye felelőssé, amely gyakorlatilag már nem alkalmas a tapasztalatokra.)

Rendes találkozóhelyek pestiek részére Budán:

– a budai korzó, ahol a vadgesztenyék alatt mintha más országból való férfiak és nők sétálnának – legalábbis a szerelmesek így gondolják;

– a Szent Gellért szobra és környéke, ahol angolul lehet beszélni, mintha turisták volnának a szerelmesek;

{ 154 }

– a citadella magas kőfalai, ahol sétálgatni lehet; a Halászbástya, és a Mátyás-templom és a közelben levő régi cukrászda, valamint a Balta nevű kocsmá;

– a kelenföldi úton túl egy rét, ahol padok vannak, a sétatér a Lágymányos mögött, a Kutyavilla nevű csárda a Duna-parton, amíg a partot feltöltötték;

– a Hűvösvölgy, a Zugliget és az út innen a Svábhegyre; a Disznófő és egy kis kocsmá a Svábhegyen, melynek nevét már elfelejtettem; és még a budafoki erdő, ahol a déli vasút töltése vezet; a Margitsziget felé a budai tájak ugyancsak bővelkednek találkozási alkalmas helyekben:

– a Gül Baba sírja környékén álldogálni s alantól egy hölgy lépteire figyelni nem mindennapi élvezet;

– a Császárfürdő parkjában valaki szórakozottan olvas piros kötésű könyvet, az ember megemeli kalapját és hódolattal üdvözlí a szív felé tűzött piros rózsát;

– az óbudai zsidótemplomon túl Gindele kocsmája nyáron paprikás csirkével vár, és öreg urak üldögélnek az asztalok körül, akik már mindent elfelejtettek;

– a hajóállomás az újpesti szigeten szintén nem kerülhető el, ha bujdosó szerelmesek tanulnak ez odavetett útmutatóból; a pékszigeten meglesik a csókolódzó párokat; a kisvasúton Szentendrére lehet utazni, s az állomástól nem messzire van egy nyári kocsmá;

– a Margitsziget divatos párok tanyája, jobb, ha elkerülsz e helyet, gyermekem, aki vizsla pillantások nélkül óhajtod élvezni kedvesed szavait. És aztán az egész Tabán az önöké, kedves szerelmesek; a kanyargós régi utcák, a magányosan álldogáló olajlámpás a hegyoldalban és piros terítékes kocsmaudvarok, ahol délután a harmonika szól.

Csak ifjúnak, hevülékenynek, jószagú gondolatokkal elteltnek kell lenni, hogy a kellő helyet kiválaszthassuk. A Krisztinában éppen úgy el lehet bújni, ha behunyjuk a szemünket, mint a zajgó, zúgó Pesten.

(1920)